

Joya Goffney

Iartă-mă când plâng prea mult

Traducere din limba engleză de Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOFFNEY, JOYA

Iartă-mă când plâng prea mult / Joya Goffney ; trad. din lb. engleză de Oana Dușmănescu. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1183-1

I. Dușmănescu, Oana (trad.)
821.111

Titlul original: Excuse Me While I Ugly Cry
Autor: Joya Goffney

Copyright © 2021 by Joya Goffney
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN:-978-606-40-1183-1

1. Ziua în care mi-am pierdut jurnalul

— Frank Sinatra.

— Ce cântec? întreabă Auden.

— Scrie *Frank Sinatra* și gata!

— Dar domnul Green vrea să fim exacti.

Carter oftează. Stă pe iarbă în fața mea, cu picioarele îndoite și brațele în jurul lor, și se ceartă cu Auden. Nu pot să fiu atentă la ei. Îmi atrag atenția mânecile suflecate ale tricoului lui Carter, materialul alb contrastând cu pielea lui închisă la culoare. Nu am mai picat niciodată în grup cu el, dar acum, că suntem aici, parcă nu sunt în stare să mă concentrez la nimic altceva decât la înfățișarea lui.

Când s-a mutat aici în clasa a zecea, îmi amintesc că m-am gândit că arată altfel decât băieții albi și bogați de care eram înconjurată dintotdeauna — de ei, de bermudele lor, de tricourile cu guler, în timp ce el purta tricouri uzate și un șort lăbărțat, de baschet. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Iar când, în cele din urmă, mi-a întâlnit privirea s-a uitat imediat în jos. Nu știu. Pentru un motiv oarecare, mi s-a părut că m-a văzut, că m-a *văzut* cu

adevărat, pentru că avem aceeași piele închisă la culoare, dar nu. M-a privit la fel de apatic cum s-a uitat și la restul lumii.

— Ăăă... Quinn?

Îmi dezlipesc ochii de pe obrazul neras al lui Carter și descopăr că se holbează și el la mine, cu sprâncenele ridicate, ca și cum s-ar întreba dacă nu cumva sunt nebună.

Am simțit cum mi se înroșesc obraji și mi-am acoperit gura cu vârful degetelor.

— Despre ce vorbești? îl întreb pe Auden, prea înspăimântată ca să mă uit din nou la Carter.

E a treia oară când mă prinde zgâindu-mă la el, pe ziua de azi. Auden își mută privirea, plin de nerăbdare.

— Vreo sugestie de coloană sonoră pentru scenariul nostru despre JFK? Proiectul la care lucrăm de câteva ore.

Îmi ating gâtul cu degetele. *Corect*. Înghit în sec și caut răspunsuri pe cerul fără nori.

— Ce cântece avem până acum? zic trăgând de timp și smulgând câteva fire de iarbă.

Auden verifică lista pe care o ține în poală și oftează exasperat. Asta e faza cu Auden: e drăguț, dar nu e deloc relaxat. Am mai fost în grup cu el până acum și, în clipa în care am primit tema, a și început să arunce cu ordine în stânga și-n dreapta. Totodată, e genul de persoană care ajunge să facă toată munca din grup, pentru că nimeni nu-i îndeplinește ordinele. Oamenii tind să profite de asta. Mă străduiesc din răspuțuri să nu devin unul dintre acei oameni, însă Carter...

Stăpânește-te, Quinn!

În timp ce Auden continuă să citească titlul melodiilor de pe lista noastră pentru coloana sonoră, îmi scot caietul roșu cu spirală din rucsac, trec de paginile pe care

am făcut lista cu ce-mi trebuie și de cea cu ce trebuie să fac și ajung la secțiunea cu liste diverse. Dacă-mi notez rapid toate gândurile mele despre Carter, poate că apoi o să pot să mă concentrez la asasinarea lui JFK.

CARTER ESTE...

1. ...șmecher. În toate sensurile cuvântului.
2. ...atrăgător. În-gro-zi-tor de a-tră-gă-tor!
3. ...un „negru adevărat”, așa cum am auzit că se pune problema pe coridoarele școlii noastre particulare, unde elevii sunt predominant albi, lucru care mă face să mă îndoiesc de faptul că pielea mea neagră e autentică. N-am auzit pe nimeni care să-mi spună că sunt o „negresă adevărată”. De fapt, întotdeauna am auzit doar contrariul. Pariez că el nu a fost vreodată nevoit să asculte cum albi spun glume cu negri în prezența sa. Cred că trebuie să fie tare plăcut.
4. ...un tip din fundul clasei, cu fruntea permanent lipită de pupătră — lucru care-i completează perfect aura mistică. Nu-și împărtășește niciodată gândurile cu restul clasei, probabil de-asta sunt atât de șocată acum, pentru că am, în sfârșit, acces la acestea.
5. ...nu e materialist, ca alți băieți din școala noastră. Nu dă doi bani pe lucrurile de firmă. Dacă e ceva ce încă mai poate fi folosit, atunci pentru el e bun. Îmi place asta. Și eu mă consider destul de nepretențioasă.
6. ...conștient de felul în care miroase. Îi simt mirosul de aici și nu e deloc vreo apă de colonie

din aia enervantă cu care se dau ceilalți băieți.
Carter miroase pur și simplu a curat.

7. ...nepăsător în ce le privește pe fetele de la școală, nu-și dorește să iasă în oraș cu ele, lucru profund dezamăgitor.

8. ...un fustangiu? Am auzit zvonuri despre el și Emily Hayes, cum că și-au pus-o la o petrecere anul trecut. Totuși, acest lucru nu a fost vreodată confirmat.

9. ...oarecum antisocial. Nu prea își pierde vremea cu puștii albi pe la școală, ceea ce înseamnă că nu are foarte mulți prieteni. Îl văd vorbind doar cu Olivia Thomas. De fiecare dată când îi văd râzând împreună, îmi doresc să am și eu prieteni de culoare.

— Hilary!

Ridic privirea de pe listă și dau de ochii curioși ai lui Carter.

— Știi că putem preda o singură listă pentru întregul grup, da? adaugă el.

Nu-mi poate vedea jurnalul, dar mie mi se pare că știe că scriu despre el. Cu obrajii aprinși, închid caietul.

— Nu asta fac.

Îmi cobor privirea pe coperta de un roșu-lucios.

— Și, te rog, nu-mi mai spune așa! Nu semăn deloc cu ea.

Îmi spune Hilary de când a fost azi la mine în casă. S-a dat jos din Nissanul Versa al lui Auden, a ridicat privirea spre casa mea, de parcă era Will din *Prințul din Bel-Air*, și a zis:

— Frateee, nu știam că o duci așa de bine. Stai în casa asta ca a lui Hilary Banks și ai de toate....

Eu cred că sunt cel puțin o *Ashley*.

Se uită amuzat la mine, cu brațele pe genunchi.

— Presupun că ești mai deșteaptă decât Hilary. Dar fac pariu că ești la fel de răsfățată ca ea. Tot ce trebuie să faci ca să obții ce vrei e să strigi „Tati!”

— Poftim? întreb, luată prin surprindere. Nu sunt răsfățată.

— Ba chiar vorbești ca ea! râde el, dându-și capul pe spate.

— Ba nu! zic cu glas scăzut. Nu vorbesc deloc ca ea.

El clatină din cap, dezaprobandu-mă în glumă.

— Nu are de ce să-ți fie rușine, Hilary!

Îmi dau ochii peste cap ca și cum m-ar enerva, dar, sincer, mă bucur de atenția pe care mi-o acordă. Nu sunt obișnuită ca băiatul ăsta să facă mai mult decât să-mi arunce o privire și să se uite imediat în altă parte.

— Cine e Hilary? întreabă Auden, amintindu-ne că nu suntem singuri.

— Asta e dinaintea epocii tale, amice!

Carter se ridică în picioare, trăgându-și tricoul alb peste șortul negru de baschet. Vine spre mine, iar trupul lui îmi ia tot soarele.

— Trebuie să merg repede la toaletă. Îmi arăți și mie unde e?

Ar fi ușor să-i explic unde e (treci prin hol și prin living, apoi e prima ușa la dreaptă), dar am prilejul de a rămâne singură cu el. Cum aș putea refuza? Îmi simt pulsul în urechi, în timp ce el mă urmează până la ușa din spate.

— Scuze. Unde vă duceți? Întreabă mama de pe scaunul ei, din curtea interioară.

Se uită prin telefon, „supraveghindu-ne“, ca și cum nu am fi în clasa a douăsprezecea, cu numai două luni înainte de absolvire.

— Îi arăt lui Carter unde e baia.

Mama se întoarce la telefonul ei.

— OK. Să vii imediat înapoi, Quinn.

Îmi vine să oftez. Înțeleg, nu zic că nu. Nu e obișnuită să vină la noi vreun băiat, altul decât Matt, vecinul nostru. Și mai ales un băiat de culoare, înalt, frumos și misterios.

Când ușa se închide în urma lui, îmi dau seama brusc cât de mare și goală e bucătăria. Că suntem complet singuri. Că, în timp ce-l conduc prin living, habar nu am unde-i fug ochii. Îmi dau la o parte părul de pe ceafă, trecându-mi-l peste umăr.

— Frumoasă casă ai, Hilary!

Mă întorc spre el și merg cu spatele pe lângă canapeaua de un alb imaculat și pe lângă măsuțele de lemn.

— De ce-mi tot spui așa? N-am stabilit că sunt mai deșteaptă decât ea? rânjesc eu, intrând în jocul lui.

— Dar oare ești?

Mă lovesc cu spatele de tocul ușii de la baia mică.

— Asta vrea să fie o glumă?

— Păi..., ridică el din umeri, apropiind-se de mine și uitându-se la mobila din living. Să intri la Columbia nu înseamnă că ești deșteaptă. Înseamnă doar că ești bogată.

Mi se strânge stomacul când pomeneste de Columbia. Tonul lui nu mai e glumeț, la fel și expresia feței. Zâmbetul îi piere când vine lângă mine, lângă tocul ușii, atât de aproape, încât îi simt mirosul curat și mai intens. Apoi, spune:

— Și, evident, ești foarte bogată.

Arată spre vaza de câteva mii de dolari de pe policioară și spre șemineul electric de 150 de centimetri diametru. Are un glas așa de amar când spune asta! Apoi mă cercetează de la șlapi până în creștetul capului.

— Fetele ca tine nu trebuie să muncească atât de mult precum unul ca mine.

Strâng din dinți. Habar nu are cât a trebuit să muncesc eu. Și, chiar dacă sunt bogată, sunt unul dintre cei numai cinci copii de culoare de la școala noastră. Am de-a face cu aceleași mizerii rasiste cu care se confruntă și el.

— Nu știi nimic despre mine.

Mormăie gândindu-se puțin și ridică arătătorul.

— Știu că ai intrat la Columbia.

Un alt pumn în stomac. Carter mijește ochii și-și coboară glasul.

— Dar mai știi și că ai dificultăți la toate cursurile.

Ridic din sprâncene.

— Cine ți-a spus asta? Întreb înainte ca măcar să-mi treacă prin cap să-l contrazic.

— E evident, surâde el. Iar eu sunt un bun observator.

E evident că am dificultăți? Nu sunt scrise pe fruntea mea notele pe care le-am luat, așadar de unde știe el ce dificultăți am? Și, oricum, cine e el să vorbească? Nu scoate un cuvânt în clasă și nici nu-și ia notițe. Mă îndoiesc că notele lui sunt mai bune decât ele mele.

Dă din cap, făcând inventarul obiectelor noastre de mobilier.

— Pariez că tatăl tău a donat o bibliotecă sau ceva de genul ăsta.

Privirea lui condescendentă se oprește asupra mea.

— Asta e singura cale prin care-mi imaginez că *tu* ai intrat la Columbia.

Spune *tu* de parcă ar ști exact cât sunt de ștearsă. Presupunerea lui mi se strecoară pe sub piele și se cuibărește în mine.

— Știi ceva? Toaleta e acolo! arăt din cap spre stânga. Descurcă-te singur! adaug, după care trec pe lângă el aproape atingându-l cu umărul.

Cine se crede? N-am schimbat decât două vorbe și deja crede că știe totul despre mine. Am zis că e atrăgător? Am greșit! Arată ca noroiul de pe tălpile pantofilor mei. Uite, cam atât interes prezintă pentru mine acum.

Trântesc ușa care dă spre curtea interioară, făcând să se zguduie geamurile. Mama ridică repede capul. Mă întreabă din priviri dacă nu cumva mi-am pierdut mințile.

— Scuze, zic anticipativ.

Când apar, Auden stă cu capul în jos, studiind lista pentru coloana sonoră. Îmi iau jurnalul și-l deschid la lista despre Carter.

— Totul e-n regulă? întreabă Auden.

— E perfect!

CARTER ESTE...

10. ...un dobitoc care-și permite să-i judece pe alții.
11. ...un ticălos pretențios care crede că le știe pe toate și că e mai bun decât toți ceilalți.
12. ...mult mai puțin atrăgător decât pare. Mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată cât de urât gândește.

Îmi trec prin cap și alte insulte, în timp ce el iese vesel pe ușa din spate, cu un zâmbet arogant pe buze. Se așază pe iarbă, dar eu nu-l bag în seamă.

— A venit tatăl tău acasă, zice el zâmbind, dar e un zâmbet șovăitor, de parcă s-ar chinui să-l păstreze pe buze. Când m-a văzut, a crezut că sunt un hoț.

Carter își lasă privirea în jos, strângând cu putere din buze.

— Cred că nu e obișnuit să vadă în casă un cioroi.

Stomacul mi se face ghem și mă cuprinde un val de transpirație rece. Auden se uită la noi.

— Bun, eu trebuie să plec.

Carter dă din cap furios, dezamăgit și jignit. Arată de parcă mi-ar spune: *Ți-am zis eu. Ți-am zis că știu exact cine ești*. Însă se înșală. Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

Îmi las jurnalul în iarbă și dau fuga în curtea interioară. Mama observă că vin ca uraganul.

— Quinn, ce s-a întâmplat?

Îl prind din urmă pe tata în bucătărie, exact când face primul pas pe scări, cu pantofii de oraș în mână.

— Ce i-ai spus lui Carter?

Mă privește peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Cine e Carter? o face pe prostul, dar eu nu am timp de așa ceva.

Arăt în spatele meu.

— Băiatul care tocmai a ieșit pe ușa aia. Are senzația că l-ai luat drept un hoț.

— Desmond, pe bune? șuieră mama, închizând ușa din spate în urma ei.

— Nu l-am luat drept hoț! se strâmbă el. Nu era nimeni în casă și mă trezesc că un străin iese din baie. N-am făcut decât să-l întreb ce caută la mine-n casă.

Îmi dau ochii peste cap exasperată și clatin din cap. Acum îmi pot imagina scena: Carter iese din baie când tata trece prin hol, după ce și-a scos deja pantofii la

intrare. Când se întâlnesc, glasul tatei bubuie: *Ce cauți la mine-n casă?* Și se uită la el acuzator. Dar nu va recunoaște și nici nu-și va cere scuze. El nu-și cere scuze niciodată pentru nimic.

— L-ai întrebat ce cauță la noi în casă?! În mod evident, e colegul meu de clasă.

— Ți-am cunoscut o grămadă de colegi, dar pe băiatul ăsta nu l-am mai văzut niciodată.

— Nu-mi vine să cred, Desmond, spune mama.

El se uită rapid la ea.

— Wendy, tu te-ai găsit să vorbești?

— Poftim? Eu nu aș fi presupus niciodată că e un infractor. Bazându-mă pe ce? Pe înfățișarea lui? Eu sunt din Chicago...

Tata ridică mâinile în aer, aruncând pantofii pe podea.

— Hai c-o luăm de la început! Ești din Chicago. Știm asta, Wendy! Ce-ar fi să nu mai aduci vorba despre asta de fiecare dată când ai ocazia?

Minutat! Au găsit un pretext ca să se certe.

Dar în bucătărie se lasă tăcerea când se deschide ușa de la curtea interioară. Carter și Auden intră cu rucsacurile în spate, dându-și seama că întrerup un scandal. Eu stau înspăimântată între părinții mei.

Mama li se adresează, cu zâmbetul ei fermecător de gazdă primitoare:

— Plecați deja?

— Da, doamnă, zice Auden. Mulțumim că ne-ați primit.

— Vreți ceva la pachet pentru drum? Carter?

Îl întreabă în mod special pe el, încercând să atenueze conflictul pe care l-a avut cu tata.

— Nu, doamnă, spune acesta, privind peste umăr.

Apoi trece pe lângă mine, dezgustat.

— Ne vedem la școală, Quinn, zice Auden.

Carter nu spune nimic.

După aceea, ușa de la intrare se închide și nu mai pot face nimic ca să-i schimb părerea despre mine sau despre familia mea bogată și îngâmfată.

Mama se repede la tata.

— L-ai insultat pe băiatu' ăla. Ar trebui să-ți ceri scuze.

— Nu-mi cer scuze. Dacă el crede că am presupus că e un infractor, atunci părerea mea e că asta spune mai multe despre el decât despre mine.

Mama râde, trecând pe lângă mine și îndreptându-se spre bar.

— Nu-ți asumi niciodată responsabilitatea pentru felul în care-i faci să se simtă pe oameni.

— Nu sunt responsabil pentru percepțiile sucite ale altora. N-am făcut altceva decât să-l întreb ce caută la mine în casă. N-am greșit cu nimic!

— Tu nu greșești niciodată cu nimic, Desmond!

Cearta asta nu mai este despre Carter.

Am auzit destule, așa că ies din casă și încerc să-mi scot din minte dezgustul din ochii lui Carter. Ce crede oare despre noi? Nici măcar eu nu știu ce să cred despre noi. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar e mare păcat că a trebuit să treacă prin așa ceva într-o casă de negri. În casa mea.

Îi aud țipând chiar dacă sunt în curtea interioară. Ca de obicei, nu mi-e de-ajuns să ies afară, așa că plec. Mă duc la casa de lângă noi, la Matt, și mă cațăr pe trambulina lui, făcând tot ce pot ca să-mi țin fusta, să nu mi-o zboare vântul. Îi scriu un mesaj: **Sunt la bază. Tu unde ești?**

După câteva clipe, îmi răspunde: **Vin imediat.**

Îmi întind picioarele în față și aștept, îndoindu-mi genunchii și cercetându-mi oja de pe unghii. Fiecare clipă care trece face ca inima să-mi bubuie și mai tare.

Apoi ușa din spate se deschide. Matt iese îmbrăcat într-un tricou roșu cu negru, cu emblema Școlii Private Hayworth, și cu un șort galben-lucios. E desculț. Apoi o ia la fugă, cu părul lui castaniu-perfect fluturând în vânt. Când ajunge la marginea trambulinei, se trânteste pe ea într-o parte, aruncându-mă în sus și obligându-mă să-mi lipesc fusta de picioare. Mă apucă râsul fără să vreau.

El se așază în fața mea, cu picioarele depărtate.

— Quinnly!

Zâmbește și simt cum îmi crește moralul când îl văd.

— Mattly, zic, cu un zâmbet mult mai puțin strălucitor decât al lui.

El observă asta și surâsul i se șterge.

— Ce s-a întâmplat?

Mă prinde de picioare și se trage mai aproape. Se apleacă, cuprinzându-mi picioarele cu brațele. Ne place să jucăm acest joc de-a balansoarul, când eu mă împing cu degetele de la picioare pe pieptul lui, iar el îmi împinge tălpile cu pieptul. Spune că e un mod excelent de a-mi întări gamba și, pentru el, în același timp, un fel excelent de a-și întări coapsele. La urma urmelor, e jucător de fotbal și trupul lui trădează acest lucru.

Eu nu am nevoie să-mi întăresc gamba — *urăsc* fotbalul —, dar acest joc al nostru mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

— Părinții mei iar se ceartă, zic, bucurându-mă de atingerea moale și caldă a tricoului său, simțindu-i pieptul încordat.

— Ce s-a mai întâmplat, de data asta?

— Chestiile obișnuite.

Nu prea vreau să vorbesc despre faza cu Carter.

— Tata nu poate să recunoască niciodată când greșește și e limpede că dacă mama țipă la el nu ajută cu nimic.

— E mai bine totuși că țipă unul la altul.

Ridică privirea și în ochii lui se reflectă o rază de soare. Părinții lui nu se ceartă — sau, mai degrabă, se ceartă pe tăcute. E la fel de intens, dacă nu cumva și mai și decât țipetele părinților mei.

— Când vor înceta certurile, atunci să te îngrijorezi! zâmbește el trist.

— Pentru ce anume să mă-ngrijorez?

— Pentru divorț.

Îmi apăs degetele de la picioare în pieptul lui, înfi-gându-mi călcâiele în trambulină.

— Părinții tăi...

Clatină din cap, răvășindu-și părul pe frunte, apoi își trece degetele prin el aranjându-și-l la loc.

— Nu, până nu mă mut eu.

— De unde știi?

— I-am auzit vorbind despre asta când credeau că nu sunt prin preajmă.

Îmi mișc mușchii gambelor, lăsându-l să-mi împingă tălpile cu pieptul.

— Îmi pare rău, Matt.

El ridică din umeri.

— Cred că e nașpa, dar nu voi fi pe-aici să văd cu ochii mei.

— Dar când o să vii acasă de Ziua Recunoștinței sau în vacanța de Crăciun?

— Nu m-am gândit la asta! spune ridicându-și sprâncenele, după care mă privește în ochi, încruntându-se. Mulțumesc, Quinnly!

Izbucnesc în râs.

— Îmi pare rău!

— Ai reușit să-mi strici perspectiva.

Râde și el. Îmi las mâinile pe lângă corp, îndreptându-mi fața spre soare.

— Se vor simți vinovați, așa că vei primi de două ori mai multe cadouri de Crăciun și de două ori mai multă mâncare de Ziua Recunoștinței.

— Nu așa merge treaba la mine acasă. S-a terminat cu cadourile de Crăciun cam de când am împlinit 14 ani.

— Pe bune? întreb absentă.

Cerul e atât de albastru și de senin! Inspir profund, iar aerul e fierbinte.

— Noi n-avem bani de Columbia, mă tachinează el.

Mă încordez, desprinzându-mi privirea de pe cer.

— Mai mult decât atât, nu avem bani de un Mercedes nou-nouț drept cadou de absolvire.

Mă crispez, cedând sub povara vinovăției.

— Doamne, mi-aș fi dorit ca ai mei să nu fi făcut asta!

— Nu-ți place Merțanu'?

Îmi dau ochii peste cap, împingându-l în piept cu toată forța degetelor mele de la picioare. El râde, înclinându-se și mai mult.

— Ce nu-ți convine la el?

— Eu doar..., oftez și mă întind pe spate, gândindu-mă că mama m-ar omorî dacă ar afla că am pus capul pe trambulina asta murdară. Simt că nu-l merit.

— Quinn, ai intrat la Columbia, pentru numele lui Dumnezeu! Normal că-l meriți.

Închid ochii cât pot de strâns.

— Ba nu, nu-l merit, șoptesc în vânt, fiindu-mi teamă să recunosc exact de ce nu-l merit.

Dacă ar ști Matt! Dacă ar ști *părinții mei*! Ar da imediat înapoi Mercedesul.

— Și, apropo, încă n-am apucat să mă plimb cu el.

— Nimeni n-a apucat.

— Minciuni. Când ți-au făcut părinții tăi surpriza, Destany a fost prima persoană care a mers cu el.

Trupul mi se preface în stană de piatră când îi pomenește numele. *Vă rog, nu întrebați!*

— Că veni vorba despre...

O, Doamne, o luăm de la capăt.

— Ce s-a întâmplat între voi două? Ce s-a întâmplat weekendul trecut, la petrecerea lui Chase?

Nu spun nimic. Am ochii larg deschiși, lăsând să se scufunde în ei albastrul vast al cerului texan.

— Quinn, spune el, bătându-mă ușor peste picioare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Matt.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta.

— Am auzit niște aiureli de tot rahatul!

Vorbește urât, dar pe un ton reținut. Matt nu înjură decât dacă chiar e ceva important.

— Ce anume ai auzit? întreb, de parcă nu aș ști deja.

— Că voi două vă certați din cauza *mea*.

Închid ochii, exasperată.

Matt îmi eliberează picioarele și se dă într-o parte. Acum gleznele mele sunt reci și ușoare. El se târăște în jurul meu și se așază turcește lângă obrazul meu.

— E adevărat? întreabă.

Întorc capul spre el și mă uit în ochii lui îngrijați.